

STS de 4 de febrer de 2019, recurs 1113/2017

Còmput de les absències per malaltia a efectes de l'extinció del contracte per causes objectives (accés al text de la sentència)

Es planteja **com s'ha d'aplicar el paràmetre temporal** de l'art. 52.d) ET, **que estableix que el contracte de treball es pot extingir per faltes d'assistència a la feina**, fins i tot justificades, però intermitents, que arribin al 20 % de les jornades hàbils en dos mesos consecutius sempre que el total de faltes d'assistència en els dotze mesos anteriors arribi al 5 % de les jornades hàbils, o el 25 % en quatre mesos discontinus dins d'un període de dotze mesos.

Aquesta qüestió es va resoldre de manera diferent per dos TSJ (Catalunya i Castella-La Manxa), fet pel qual el TS en constata la contradicció i dicta sentència en unificació de doctrina.

Resol a favor de la doctrina aplicada pel TSJ de Castella-La Manxa, que va entendre que el còmput dels quatre mesos discontinus s'ha de realitzar de data a data, i no per mesos naturals. Això suposa que, per determinar si s'ha produït o no la causa extintiva contemplada a l'art. 52.d) ET, en el cas que es pretengui invocar l'existència d'aquestes faltes d'assistència en quatre mesos discontinus, no n'hi ha prou amb que aquestes absències es trobin en quatre mesos naturals diferents, sinó que **s'ha de computar cadascun d'aquests quatre mesos de data a data, ja que aquest és el criteri que deriva de l'art. 5 del Código Civil i s'adiu amb la finalitat de la norma.**